

BITÒ PRODUCCIONS

Presenta

PRIMER AMOR

de Samuel Beckett
Direcció Miquel Górriz i Àlex Ollé

amb PERE ARQUILLUÉ

una COPRODUCCIÓ de
Bitò Produccions
Grec 2010 – Festival de Barcelona
Chekhov International Theatre Festival de Moscou
Velvet Events SL
Grostel Grup Empresarial SL

amb la col·laboració del
CAET (Centre d'Arts Escèniques de Terrassa)

PRESENTACIÓ

Pere Arquillué protagonitza en solitari una peça a mig camí entre la comicitat i el patetisme, entre l'humor i la tragèdia.

Hem de riure o hem de plorar davant la monstruosa descripció del primer (i únic) amor del protagonista d'aquesta peça? I és que Beckett ens col·loca en aquesta obra, escrita l'any 1946, davant d'una història d'humor tràgic. Pere Arquillué encarna un ésser torturat, un home expulsat de casa seva en morir el seu pare, que potser s'estima per un moment la prostituta que el sedueix però que, si es lliura a l'amor, és només per poder-se'l treure aviat del cap. Àlex Ollé i Miquel Górriz signen la direcció d'una peça en la qual, com en altres creacions de Beckett, el que escoltem ens mou el riure i el que no se'ns diu... ens omple d'horror.

Durada aproximada: 1h 20 min

Estrena: del 15 de juliol a l'1 d'agost a la Sala Villarroel de Barcelona dins la programació del Festival Grec

FITXA ARTÍSTICA

Autor Samuel Beckett
Versió José Sanchis Sinisterra
Traducció Anna Soler

Concepte/Interpretació Pere Arquillué

Creació Àlex Ollé i Miquel Gòrriz

Sobre una idea original de Moisés Maicas i Pere Arquillué

Producció Executiva Carles Manrique

Una coproducció de

Bitò Produccions
Grec 2010 – Festival de Barcelona
Chekhov International Theatre Festival de Moscou
Velvet Events SL
Grostel Grup Empresarial SL

amb la col·laboració del
CAET (Centre d'Arts Escèniques de Terrassa)

Bitò Produccions és una companyia concertada amb

BITÒ PRODUCCIONS

Distribució: Elena Blanco

☎: 93 241 82 88 – elena.distribucio@bitoproduccions.com

SAMUEL BECKETT / Autor

Samuel Barclay Beckett (Dublín, Irlanda 1906 - París, França 1989) fou un escriptor d'obres teatrals, novel·lista i poeta irlandès. Fou figura clau de l'anomenat teatre de l'absurd i, com a tal, un dels escriptors més influents del seu temps. Assistent i deixeble del novel·lista James Joyce. La seva obra més coneguda és *Tot esperant Godot*.

Les obres de Beckett són fonamentalment minimalistes i profundament pessimistes quant a la naturalesa i condició humanes, tot i que el pessimisme es veu compensat amb un gran sentit de l'humor.

Beckett va guanyar el Premi Nobel de Literatura el 1969. El 1961 havia rebut el Premi Formentor, atorgat pel Congrés Internacional d'Editors, juntament amb Jorge Luis Borges.

Primeres obres

Les seves primeres contribucions literàries pretenien fer una defensa de l'obra del seu admirat Joyce. La seva primera història curta fou *Assumption* (o *Assumpció*). El 1930 va guanyar un discret premi literari amb la seva composició *Whoroscope* (un joc de paraules entre *who* o qui, i *horoscope* o horòscop), obra biogràfica sobre René Descartes. Les relacions amb Joyce es van refredar quan va rebutjar les insinuacions amoroses de la seva filla Lucia, però llevat d'això Beckett i Joyce sempre van ser grans col·legues.

A Londres va publicar un estudi crític sobre Marcel Proust. I dos anys més tard, el 1933, va escriure la seva primera novel·la *Dream of Fair to Middling Women* (o *Somnis de dones belles a mediocres*), però va deixar-la córrer per no tenir qui la publicués; l'obra fou publicada al cap de molts anys, el 1992. El jove escriptor no va desistir i al cap d'un any tregué un llibre d'històries curtes, *More Pricks Than Kicks* (o *Més pessics que puntades de peu*).

Tampoc va poder publicar un següent llibre, de poemes aquest cop. Finalment aquell any 1934 sí que va poder publicar un recull d'assajos i revisions, com *Recent Irish Poetry* (o *Poesia recent irlandesa*), o *Humanistic Quietism* (o *Quietisme humanístic*). Ambdós treballs se centraven en l'obra de MacGreevy, Brian Coffey, Denis Devlin i Blanaid Salkled, que li suggerien els contemporanis del *Celtic Twilight* (etapa de la poesia irlandesa), Ezra Pound, T. S. Eliot i els simbolistes francesos com a llurs precursors. Els va descriure com el "*nucli de la poesia [d'aquell temps] d'Irlanda*", amb la qual cosa estava perfilant el que més tard es coneixeria com **modernisme poètic irlandès**. Ambdós escrits foren reimpressos en els anys 70 per la publicació *The Lace Curtain* amb la intenció de revivir aquesta tradició alternativa.

El 1935 Beckett va estar treballant en la seva novel·la *Murphy*. En acabar, se'n va anar de viatge per Alemanya, omplint quaderns d'anotacions i esborranys, i sentint rebuig pel nazisme de l'època. El 1937 va tornar a Irlanda. Un any després es publicava *Murphy* i ell mateix la traduiria al francès al cap de poc temps. I un altre cop es va traslladar a París, aquest cop amb voluntat de quedar-s'hi, ja que segons ell era preferible viure a "*França en guerra que no pas a Irlanda neutral*".

Segona Guerra Mundial

Beckett va formar part de la resistència francesa, però gairebé mai va parlar del període de guerra. Se sap que va col·laborar amb els maquis a les muntanyes de Vaucluse, sabotejant l'exèrcit alemany. Per aquesta activitat fou guardonat amb la *Croix de Guerre* (o *Creu de*

guerra) i amb la *Médaille de la Résistance* pel govern francès. Mentre era amagat va començar a escriure la novel·la *Watt*, que acabaria el 1945, i que publicaria el 1953.

Arriba la fama: novel·les i teatre

El 1945 Beckett fa una breu visita a la Dublín natal, durant la qual té una visió. Li és revelada la seva futura vida literària. L'experiència la va plasmar a *Krapp's Last Tape*.

Les seves obres següents van ser *Les Temps Modernes*, que era la primera part de *Suite* (tot i que Simone de Beauvoir li va negar la publicació de la segona part), *Mercier i Camier* (la quarta novel·la), i *Eleutheria*.

A començaments de 1950, Beckett va escriure tres novel·les bastant conegudes, la trilogia de *Molloy*, *Malone Meurt* (o *Malone mor*) i *L'innommable* (o *L'innominable*), totes escrites en francès.

Tot i que la llengua materna de Beckett era l'anglès, preferia escriure en francès, ja que segons deia, "és més fàcil escriure-hi sense estil". Alguns crítics han argumentat que fou una voluntat de distanciar-se del seu ídol, l'escriptor en anglès Joyce. Posteriorment ell mateix traduiria la gran majoria de les seves obres a l'anglès.

La seva obra teatral per excel·lència, ***En attendant Godot*** (o *Tot esperant Godot*), la va començar a escriure en francès el 1947. És una representació, com va dir el crític Vivian Mercier, "a la que no hi passa res, per duplicat", o com va dir Vázquez Montalban, "és una metàfora de l'esperança inútil". El 1953 s'estrena l'obra i l'èxit començà a fer-se notar per tota França, als Estats Units, a Alemanya... L'obra arriba a tenir una immensa popularitat i els comentaris, crítiques, controvèrsies i opinions comencen a ploure per tot arreu. Avui dia continua sent una obra molt representada a tot el món, inclosa Catalunya (en especial en el centenari del seu naixement).

Amb la fama vingué l'oportunitat de publicar moltes més obres de teatre, com *Endgame* (o *Fi de partida*), *Embers* i *Happy Days* (o *Dies feliços*), escrites en anglès. La temàtica general de les obres de teatre d'aquest període va continuar en la mateixa tònica que les novel·les, és a dir, fent especial esment en la desesperació i en el desig de viure enmig d'un món mancat de comprensió. Tot i això, també n'és característic el tó de comèdia en tractar aquesta mena de temàtica. L'estil minimalista ha portat a nomenar el teatre de Beckett com a **teatre de l'absurd**.

Darrers anys i obres

L'èxit de les seves obres van atreure un munt d'invitacions als assajos de les esmentades obres per tot el món, de forma que va esdevenir director de teatre. El 1959 va tenir la primera comissió de la BBC per una obra emesa per ràdio, *Embers*. Van succeir-se les obres escrites per a la ràdio, i el 1964 féu el salt a la televisió amb *Film*. Va ser durant aquesta etapa que va tornar a escriure en anglès més que en francès.

Li arriba la fama, amb el Premi Internacional de Literatura de 1961 o el Premi Nobel de Literatura de 1969 i de sobte Beckett veu com esclata l'interès per ell, i com neix una mena d'"indústria Beckett".

Les següents obres foren treballs ***minimalistes*** sobre l'autoconfinament i autoobservació. Es va centrar en la cada cop més clara postura de rebuig a la tirania del realisme en l'art, a la dictadura de les normes i les expectatives socials. A l'obra *Catastrophe* (1982), dedicada al txec Václav Havel, va concentrar-se en formes més dures de dictadura. L'estil minimalista es veu també a les tres novel·les *Company* (1979), *Ill Seen Ill Said* (1982) i *Worstward Ho* (1984).

La seva darrera obra, el poema *What is the Word* (*Què és la paraula*), l'escriu el 1989 des del llit, en què agonitzava d'enfisema i possiblement de Parkinson, de la seva residència de París, morint el 22 de desembre del mateix any.

Creació

Miquel Górriz

Terrassa 1964.

Llicenciat en interpretació a l'Escola Superior d'Art Dramàtic del Vallès, (Institut del Teatre), amb la presentació d'una tesina que obté **Matricula d'Honor**, i estudis d'interpretació a L'Institut del Teatre de Barcelona.

En el camp docent ha estat professor d'interpretació de l'Aula de Teatre de Mataró (1991-06), de l'escola Cristina Rota de Madrid (2001), i eventualment de l'Institut del Teatre de Barcelona. Actualment és professor de l'Escola d'Òpera de Sabadell (2002-09) i de L'Escola Municipal de Música de Terrassa.

Membre del **Teatro Fronterizo**, debuta com actor l'any 1986 amb José Sanchis Sinisterra i l'obra *Naque o de piojos y actores*, i com a autor i director amb Sergi Belbel de l'espectacle *Minim.mal Show*.

Al 1988 opté amb Anna Ullibarrí el **Premi Adrià Gual** i funda la **Companyia Minim.mal: A i B**, *Discurs sobre la dificultat de comunicar-se amb els morts*, de G.Manganelli i *Lulú* de F. Wedekind.

A partir de 1990 compagina la seva tasca com actor amb la direcció i la música. Com actor ha participat en una dotzena d'espectacles dels que destaquen: *Cartas de amor a Stalin* amb **J.Sanchis Sinisterra**, *Allò que tal vegada s'esdevingué* i *Els viatgers de l'absenta*, amb **Frederic Roda** i els realitzats sota la direcció de **Xicu Masó** : *La Strada*, *L'aigua*, i *L'Home dels Coixins*.

Ha estat ajudant de direcció de John Strasberg i Xicu Masó. Ha dirigit una vintena d'espectacles de petit i gran format, recitals de poesia i música amb **Pere Arquillué**: *Fil de memòria* (G.Ferrater), *Vague stelle dell'Orsa* (G.Leopardi); amb **Esther Formosa**: *La Canyí*, *Boom*, *Época*; i òperes com *Cavalleria rusticana*, *Pagilacci*, o *Dido i Aeneas*.

La seva col.laboració amb **Amics de l'Òpera de Sabadell / Òpera Catalunya** comença l'any 1993 amb *Don Pasquale*, *Madamme Butterfly*, i *Nabucco*. A partir del 2002, és ajudant de direcció de **Pau Monterde** i co-director del segon cast (Escola d'Òpera) en les produccions de la AAOS: *La Bohème*, *Lucia di Lammermoor*, *Manon*, *Le nozze di Figaro*, *La flauta màgica*, *La Cenerentola*, *Suor Angelica*, *Gianni Schicci* i *Don Giovanni* (2009).

Del 1993 al 2000 va ser cantant del grup de rumba catalana **Ai Ai Ai**, amb concerts i gires per Catalunya i Europa: L'espai '93'94, Mercat de Vic '92'94'98, Altaveu'93, Festival S.O.S Racisme '93'97, Festival Tours'94, Festa Catalana Berlin, La Grande Place Brussels, Festival Vic-Fresenzac (France), Festival de la Mediterranné (Marseille), Circ d'Hivern de París, Nourenberg Latin Festival, Leipzig, Manchester, Fire di Padova, etc. Amb **Ai Ai Ai** va editar quatre CD's: *Neguits, angunies i forats* (Disc-Medi 94), *El Temps de Sefalina Kaolin* (AZ Records 96), *Esperit de vi* (AZ Records 98) i *Les millors cançons...* (Ventiladormusic 07).

Els seus últims treballs com a director han estat : **El silenci del mar** de Vercors (amb set nominacions i dos Premis Butaca 2008), **Doble contra senzill** de Maria Barbal, i com actor: **L'Home dels coixins** (nominat millor actor de repartiment als Premis Butaca 2009 pel paper de Michal).

Àlex Ollé

És un dels 6 directors artístics de la companyia catalana La Fura dels Baus.

Juntament amb Carlus Padrissa, va ser l'encarregat de la creació i direcció artística de la cerimònia d'inauguració dels Jocs Olímpics Barcelona 1992 amb l'espectacle *Mediterrani Mar Olímpic*.

Les incursions de La Fura dels Baus al món de l'òpera han estat liderades per Àlex Ollé i Carlus Padrissa. Van ser els encarregats de la direcció d'escena d'*Atlàntida*, de Manuel de Falla, *El martiri de Sant Sebastià*, de Claude Debussy i *La condemna de Faust*, de Hector Berlioz, aquesta última al conegut Festival de Salzburg. En 2000 van crear l'òpera *DQ Don Quijote*, de José Luis Turina, representada al Gran Teatre del Liceu de Barcelona. En 2003 van dirigir *La Flauta Màgica* de Mozart a la Triennial del Ruhr, també representada en 2005 a l'Òpera de la Bastilla de París i al Teatro Real de Madrid. La seva darrera òpera junts ha estat *El castell de barbablava*, representada al 2007 a l'Òpera Nacional de París.

En solitari ha dirigit *Diari d'un desaparegut*, de Janacek, en coproducció de l'Òpera Garnier de París i el Gran Teatre del Liceu. El seu últim treball en aquest camp ha estat la posada en escena de *Le Grand Macabre*, de György Ligeti, estrenada al teatre La Monnaie de Brussel·les en coproducció amb el Gran Teatro del Liceu, la English National Opera i l'Opera de Roma.

En l'àmbit del teatre a la italiana, Àlex Ollé va liderar la incursió de la Fura dels Baus en el teatre de text i ha dirigit quatre espectacles: *F@ust 3.0*, basat en la novel·la de Goethe, *XXX*, basat en la novel·la del Marquès de Sade *Filosofia del tocador* (les dues en col·laboració amb Carlus Padrissa), *Metamorfosis*, en col·laboració amb Javier Daulte, una versió lliure de la *Metamorfosi* de Franz Kafka i *Boris Godunov*, un espectacle inspirat en l'assalt al teatre Dubrovka de Moscou i en l'obra d'Alexander Pushkin.

Va codirigir amb Carlus Padrissa i Isidro Ortiz, la pel·lícula *Fausto 5.0* rebent, entre d'altres, el Premi Méliés d'Or 2003 a la millor pel·lícula fantàstica europea.

Pere Arquillué / Actor

TEATRE

- *Soterrani* de J.M. Benet i Jornet - Dir. Xavier Albertí, 2008
- *El silenci del mar* de Vercors - Dir. Miquel Gorriz, 2008
- *Coral romput* de Vicent Andrés Estellés - Dir. Joan Ollé, 2008
- *La nit just abans del bosc* de Bernard-Marie Koltès - Dir. Alex Rigola, 2007
- *Conte d'hivern* de W. Shakespeare - Dir. Ferran Madico, 2007
- *El dúo de la africana* - Dir. Xavier Albertí, 2007
- *Otelo* de W. Shakespeare - Dir. Carlota Subirós, 2006
- *Arbusht* de Paco Zarzoso - Dir. Alex Rigola, 2006
- *European House* (versió lliure de *Hamlet*) - Dir. Alex Rigola, 2006
- *Ricardo III* de W. Shakespeare - Dir. Alex Rigola, 2005-2006
- *Santa Juana de los mataderos* de B. Brecht - Dir. Alex Rigola, 2004
- *Julio César* de W. Shakespeare - Dir. Alex Rigola, 2003-2004
- *L'habitació del nen* de J.Mª Benet i Jornet - Dir. Sergi Belbel, 2003
- *Fedra* de Racine - Dir. Joan Ollé, 2002
- *Orgia* de P.P Pasolini - Dir. Xavier Albertí, 2002
- *Els gegants de la muntanya* de Luigi Pirandello - Dir. Georges Lavaudant, 1999
- *Morir* de Sergi Belbel - Dir. Sergi Belbel, 1998
- *Así que pasen cinco años* de F. García Lorca - Dir. Joan Ollé, 1998
- *Galatea* de J.Mª de Segarra - Dir. Ariel García Valdés, 1998
- *La Gavina* de A. Chejov - Dir. J.Mª Flotats, 1997
- *Angels a Amèrica* de Toni Kushner - Dir. J.Mª Flotats, 1996-1997
- *El visitant* de E.E.Schmith - Dir. Rosa Mª Sardà, 1996
- *De poble en poble* de Peter Handke - Dir. Joan Ollé, 1996
- *La corona d'espines* de J.Mª de Segarra - Dir. Ariel García Valdés, 1995
- *Tant x tant Shakespeare* - Dir Penny Cherns, 1995
- *Els bandits* de Friedrich Schiller - Dir. Lluís Homar, 1995
- *Colometa la gitana* de Emili Vilanova - Dir. Sergi Belbel, 1994
- *Qui compra maduixes?* de Emili Vilanova - Dir. Sergi Belbel, 1994
- *El mercat de les delícies* de Ramon Gois - Dir. R. Durán, 1993
- *La filla del mar* de Angel Guimerà - Dir. Sergi Belbel, 1992-1993
- *Lo desengany* de Fontanella -Dir. Doménech Reixach, 1992
- *El somni d'una nit d'estiu* de W. Shakespeare - Dir. Calixto Bieito, 1991
- *Tàlem* de Sergi Belbel - Dir. Sergi Belbel, 1990

TELEVISIÓ

- *La Riera* – Sèrie TV3, 2010
- *Cazadores de hombres* - Sèrie Antena 3, 2008
- *Zoo* - Sèrie TV3, 2008
- *Mar de Fons* - Sèrie TV3, 2006
- *El pallasso i el Führer* - TVMovie - Dir. Eduard Cortés, 2006
- *El concursazo* - TVMovie - Dir. Domingo Rodes, 2006
- *Mónica* - TVMovie - Dir. Eduard Cortés, 2003

- *Jet Lag* - sèrie TV3, 2002
- *L'estratègia del cucut* - TVMovie TV3 - Dir. Silvia Quer, 2001
- *Raquel busca su sitio* - sèrie TVE, 2000
- *Laura* - sèrie TV3, 1998
- *Homenots* - Dir. Sergi Schaaf (TVE-TV3), 1998
- *L'estatua de Sonilles* - Dir. Carles Benpar (TV3), 1996
- *Estació d'enllaç* - Dir. Jordi Frades (TV3), 1995
- *Secrets de família* - sèrie TV3, 1993
- *Bala perduda* - Dir. Xavier Berraondo (TV3), 1991

CINE

- *Siete pasos y medio* - Dir. Lalo García, 2008
- *Las mujeres del anarquista* - Dirs. Pieter Sehr i Marie Noëlle, 2007
- *Malas temporadas* - Dir. Manuel Martín Cuenca, 2005
- *Princesas* - Dir. Fernando León de Aranoa, 2004
- *Amor en defensa propia* - Dir. Rafa Russo, 2004
- *Las voces de la noche* - Dir. Salvador García Ruiz, 2002
- *En la ciudad* - Dir. Cesc Gay, 2002
- *Salomé* - Dir. Carlos Saura, 2001
- *Buñuel y la mesa del Rey Salomón* - Dir. Carlos Saura, 2001
- *X* - Dir. Luis Marías, 2000
- *Subjudice* - Dir. Josep Mª Forn, 1997
- *El porqué de las cosas* - Dir. Ventura Pons, 1994

PREMIS

- Premi Butaca 2008 al Millor Actor de Teatre per *Soterrani* i *El silenci del mar*
- Premi d'interpretació per *Louis a Angels a América* - Crítica teatral de Barcelona, 1997
- Premi de la Cultura Raimat *Vi jove*, 1992
- Premio al Millor Actor Protagonista per *La filla del mar* - Associació d'Actors i Directors de Catalunya,